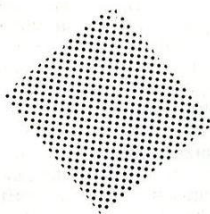
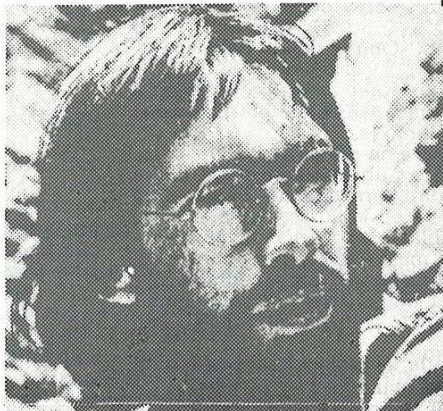

uteha stranaca (X)

jan mekjuen

JAN MEKJUE (IAN MCEWAN), britanski pripovedač i romanopisac, rođen je 1948. godine u Olderšotu. Za prvu knjigu pripovedaka *Prva ljubav, poslednji obredi* koja je objavljena 1975. godine dobija nagradu Somerset Moma 1976. Tri godine posle objavljivanja prve zbirke pripovedaka, 1978., izdaje drugu zbirku pripovedaka *Između čaršava*, a iste godine objavljuje svoj prvi roman *Cementna bašta*. 1981. godine objavljuje svoj drugi roman pod naslovom *Uteha stranaca* i iste godine izdaje zbirku TV drama *Podražavanje*. Mekjuen je, po mišljenju mnogih kritičara i autora, najznačajniji pisac koji se javio u Velikoj Britaniji tokom sedamdesetih godina.

Kerolajn je začutala i pogledala oštro u Meri. »Jesi li razumela o čemu sam ti govorila?« Meri je klimnula glavom, a Kerolajn reče nešto blaže: »Dobro. Veoma mi je važno da si razumela sve.« Prelazila je prstima preko sjajnog lišća jedne biljke u saksiji na zidu balkona. Otkinula je jedan uveli list i pustila ga da padne u dvorište. »Sada«, najavila je, »ali nije dovršila rečenicu.

Sunce je nestalo iza krova kuće koja im je bila za ledima. Meri je zadržala i prigušila zevanje. »Nisam te ugnjavila?«, upitala je Kerolajn. To je više bila tvrdnja nego pitanje.

Meri je rekla da joj nije bilo dosadno i objasnila kako su plivanje, spavanje na suncu i težak obrok koji su pojeli u restoranu uticali na to da se oseća nekako pospano. Zatim, pošto je Kerolajn i dalje gledala u nju napeto, iščekujući, ona je upita: »I, šta sad? Hoće li ti to što ideš kući omogućiti da postaneš nezavisnija?«

Kerolajn je zatresla glavom. »Pričaćemo vam o tome kada se Kolin i Robert vrate.« Postavila je Meri niz pitanja vezanih za Kolina; neka od njih bila su, u stvari, ponovljena: da li ga Merina deca vole, da li on pokazuje interesovanje za njih, da li poznaje njenog bivšeg muža? Na Merine kratke i učtve odgovore Kerolajn je klimala glavom, kao da sa neke liste otpisuje pojedine stavke, jednu po jednu.

A onda je, sasvim neočekivano, upita da li ona i Kolin rade »čudne stvari«, na šta joj se Meri samo blagonaklono nasmešila i rekla: »Zao mi je. Mi smo obični ljudi. Moraš mi to verovati.« Kerolajn se učutala, očiju prikovanih za zemlju. Meri se nagnula napred i dodirнула je po ruci. »Nisam htela da budem gruba. Ne poznajem te tako dobro. Morala si nekom to da kažeš; rekla si i to je dobro. Ja to nisam iznudila od tebe.« Merina ruka počivala je na Kerolajnoj nekoliko sekundi, blago je stežući.

Kerolajn je zatvorila oči. Onda je zgrabila Merinu ruku i ustala što je brže mogla. »Ima nešto što hoću da ti pokažem.«

Meri je takode ustala, delimično i zato da bi joj pomogla. »Nije li ono tamo Kolin?«, upitala je pokazujući na usamljenu figuru na keju, koja se nazirala kroz najviše grane drveta.

Kerolajn je pogledala i slegnula ramenima. »Potrebne su mi naočare da vidim tako daleko.« Još uvek držeći Meri za ruku, ona se uputila prema vratima.

Prošle su kroz kuhinju do spavaće sobe, koja je bila u polutama, jer su šaloni bili spušteni. Uprkos svemu što je Meri iz Kerolajne priče saznala o ovoj sobi, ona je delovala sasvim obično. Kao i u gostinjskoj sobi, koja se nalazila na suprotnoj strani, pokretna vrata vodila su u malo kupatilo. Krevet je bio velik, bez uzglavlja ili jastuka, prekriven mekim zelenim pokrivačem.

Meri je sela na ivicu kreveta. »Bole me noge«, rekla je više za sebe no što se obraćala Kerolajn, koja je otvarala šalone. Soba je bila preplavljena kasnom popodnevnom svetlošću i Meri je najednom ugledala da se na zidu do prozora nalazi velika ploča prekrivena debelom čojom i Kolinovim fotografijama, većinom crno-belim. Meri je prišla da ih bolje pogleda, a Kerolajn je išla iza nje, prateći je u stopu.

»On je veoma lep«, rekla je tiho. »Robert vas je oboje video, slučajno, onoga dana kada ste stigli.« Pokazala je na fotografiju na kojoj Kolin stoji pored kofera, sa mapom u ruci. Obračao se nekom preko ramena, verovatno Meri, ali ona se nije videla. »Mi oboje mislimo da je on veoma lep.« Kerolajn zagrlj Meri. »Robert je napravio mnogo fotografija toga dana, ali ja sam ovu najpre videla. Nikad neću zaboraviti. Kako podiže pogled sa mape. Robert je došao kući veoma uzburdan. Kako je donosio kući sve više slika«, rekla je Kerolajn pokazujući ploču, »postavljali smo ponovo sve bliskiji i bliskiji. Bila je moja ideja da ih stavimo ovde, da ih možemo sve odjedanput gledati. Ležali smo ovde u rano jutro i pravili planove. Nikad ne bih mogla zamisliti koliko tu ima da se planira.«

Dok je Kerolajn govorila, Meri je trljala noge, masirala ih, češala i prisećala se događaja od prošle nedelje. Odmah je razumela kontekst ovih fotografija. Nekoliko njih prikazivalo je Kolina na balkonu, mnogo jasnije od štampanog plakata. Neke od njih prikazivale su Kolina kako ulazi u hotel. Na jednoj je sedeo sam u kafu na pontonu, na drugoj stajao u gomili, okružen golubovima koji su mu se motali oko nogu. Na trećoj je ležao nag na krevetu. Ostale slike bile su mnogo nejasnije. Samo jedna je napravljena noću; prikazuje Kolina i Meri kako prelaze preko praznog trga. Ispred njih se vidi jedan pas. Na većini fotografija Kolin je sam, ali na nekima se vidi i Meri, presečena kod ruke, lakta, ili u licu. Ovakvo gledane, fotografije kao da su zaledile svaki pojedinačni izraz Kolinovog lica: njegovu zbunjenu namrgodenost, napućene usne koje se spremaju da nešto kažu, oči omeškale od ljubavi; a svaka fotografija kao da je zadržavala, ili, bolje reći, slavila, drugačiji aspekt tog

krhkog lika. »Zašto?«, upita Meri na kraju. Jezik joj je bio odebljao i težak. »Zašto?«, ponovila je sa još više odlučnosti, ali reč je iščezavala kao šapat, jer je ona najednput razumela odgovor. Kerolajn je još jače zagrlila Meri i produžila. »Onda vas je Robert doveo kući. Kao da se Bog umešao u naš plan. Ušla sam u vašu spavaću sobu. To nikad nisam od vas krila. Shvatila sam da to fantazija prelazi u realnost. Jesi li to ikad doživela? To ti je kao kad bi zakoračila u ogledalo.«

Merine oči su se sklappale. Primoravala je sebe da ih drži otvorene i pokušavala da ustane, ali Kerolajn ju je čvrsto držala. Još jednom joj se oči zatvorile i ona je izgovorila Kolinovo ime. Jezik joj je bio isuviše težak da bi mogao artikulisati slovo »k«. Kerolajne reči bile su svuda oko nje, teške i bez značenja; neki predmeti u neredu, od kojih su joj noge trnule. Kerolajn ju je nekoliko puta pljesnula po licu. »Zaspala si«, govorila joj je. »Zaspala si. Zaspala si. Robert i Kolin su se vratili. Čekaće nas. Hajdemo sada.« Postavila ju je da stoji, prebacila njenu bespomoćnu ruku preko svog ramena i izvela je iz sobe.

DESETO POGLAVLJE

Pošto tri prozora behu širom otvorena, galerija je bila zažarena popodnevnom svetlošću. Robert je stajao ledima okrenut prozoru, strpljivo rukom skidajući onaj mali metalni deo na flaši šampanja. Pored nogu mu je bila bačena gužvica folije, a sa strane je stajao Kolin, još pokušavajući da se privikne na užasnu prazninu sobe. Obojica su se okrenula i klimnula glavom kada su dve žene ušle u prostoriju. Meri se bila oporavila; hodala je kratkim, nesigurnim koracima, oslanjajući se jednom rukom o Kerolajno rame.

Bolno hramljanje usporavalo im je hod; one su se polagano kretale prema ormaru sa posudom. Kolin se uputio u njihovom smeru i upitao: »Šta je bilo, Meri?« Istog časa čuo se zvuk otvaranja boce i Robert je oštro zatražio čaše. Kolin se vratio; dok je dodavao čaše, gledao je nervozno preko ramena. Kerolajn je smeštala Meri u jednu od dve preostale pletene stolice, okrećući je licem prema muškarcima. Meri je razmaknutih usana zurila u Kolina. Kolin je išao prema njoj, sa punom časom u ruci, kao na usporenom snimku. Jarka svetlost iza njegovih leđa kao da je palila vlasi kose koje su mu štrčale, a njegovo lice, koje joj je bilo poznatije od sopstvenog, delovalo je zabrinuto. Robert je ostavio flašu na naslon stolice i krenuo za Kolinom. Kerolajn je stajala pored Merine stolice kao časna sestra. »Meri«, rekao je Kolin, »šta je bilo?« Okupili su se oko nje. Kerolajn joj je stavila ruku na čelo. »To je blaga sunčanica«, rekla je tiho. »Ništa zabrinjavajuće. Ona je rekla da ste se dugo sunčali i kupali.«

Merine usne su se pomerile. Kolin ju je uzeo za ruku. »Ona nije vruća«, rekao je. Robert je prošao iza stolice i zagrljio Kerolajn. Kolin je stiskao Merinu ruku i pogledom prelazio preko njenog lica. Njene oči, raširene od čežnje ili beznada, bile su uprte u njega; suze su joj iznenada navrle i skotrljale se niz obraze. Kolin ih je obrisao kažiprstom. »Jesi li bolesna?«, prošaputao je. »Je li to sunčanica?« Za trenutak je zatvorila oči i glava joj je klonula. Sa usana joj se oteo tih zvuk, nešto glasniji od daha. Kolin se nagnuo prema njoj i prislonio uho na njene usne. »Kaži mi«, požurivao ju je, »pokušaj i kaži mi.« Uzdahнула je i zadržala dah nekoliko sekundi, a zatim artikulisala negde sa dna grla prigušeno, tvrdo K. »Jel' ti to izgovaraš moje ime?«

Meri je jače otvorila usta, disala je ubrzano, gotovo je dahotala. Divljački je stezala Kolinovu ruku. Ponovo oštro udisanje vazduha, zadržavanje daha i ponovo daleko, tvrdo K. Ponovila ga je umekšano. Č... Č. Kolin je približio uho njenim usnama. Robert se takode nagnuo. Uz još jedan užasan napor uspela je da izgovori I... i, a zatim prošaputala: »Idi.« »Hladna«, rekao je Robert. »Ona je hladna.«

Kerolajn je povukla Kolina za rame. »Ne bi trebalo da se guramo tu oko nje, to joj ništa ne olakšava.« Robert ju je ogrnuo svojom belom jaknom. Ona je još čvrsto držala Kolina za ruku; njeno lice bilo je upereno u njegovo, njene oči su tražile razumevanje. »Ona želi da ide«, rekao je Kolin očajnički. »Potreban joj je lekar.« Oslobođeno se Merinog stiska i pomazio je po ruci. Posmatrala ga je kako besciljno luta po galeriji. »Gde vam je telefon?« Bilo je panike u njegovom glasu. Robert i Kerolajn, još uvek pribijeni jedno uz drugo, sledili su ga onemogućavajući joj da ga vidi. Još jednom je pokušala da proizvede zvuk; grlo joj je bilo meko i beskorisno, jezik otežao i nepokretan na dnu usne duplje.

»Mi odlazimo«, rekla je Kerolajn umirujuće. »Telefon smo otkazali.« Kolin je napravio krug i otišao do srednjeg prozora i sada je stajao ledima okrenut Robertovom ormaru za posude. »Idi i dovedi doktora. Ona je veoma bolesna.« »Ne treba vikati«, rekao je Robert tiho. On i Kerolajn su mu se još približavali. Meri je mogla videti kako se drže za ru-

ke, kako su njihove siluete blizu i kako im se prsti dodiruju brzim, impulsivnim pokretima.

»Meri će biti fino«, rekla je Kerolajn. »Ona je dobila nešto specijalno u čaj; biće joj fino.«

»Čaj?« Kolinov glas odjeknuo je tupo. Kako se on povlačio pred njima, gurnuo je sto i oborio flašu šampanjca. »Kakva šteta«, rekao je Robert, pošto se Kolin brzo okrenuo i podigao je.

Robert i Kerolajn su stali ispred barice na podu i Robert je ispružio ruku prema Kolinu, kao da je želeo da ga uhvati za bradu. Kolin je pomerio glavu nazad i povukao se još jedan korak. Tačno iza njega bio je veliki, otvoren prozor. Meri je mogla videti kako se zapadno nebo razmekšavalo i kako su tragovi koje su oblaci za sobom ostavljali delovali kao fini, dugi prsti koji ukazuju na mesto gde sunce mora zaći.

Par se sada razdvojio i pritesnili su Kolina, jedan sa jedne, drugi sa druge strane. Gledao je pravo u Meri, a jedino što je ona sada mogla da učini bilo je da razmakne usne. Kerolajn je položila ruku na Kolinove grudi i udarala ga je u ritmu govora.

»Meri razume. Ja sam joj sve objasnila. Ja mislim da ti potajno takođe sve razumeš.« Počela je da izvlači njegovu majicu iz farmerki. Robert je naslonio jednu ruku na zid u visini Kolinove glave, onemogućavajući mu da se pokrene. Kerolajn ga je milovala po stomaku, nežno ga štipkajući. I mada je Meri gledala u svetlost, obrisi tri figure jasno su se ocrtavali na nebu iza njih; ona je potpuno jasno videla skarednu preciznost svakog pokreta, svaku nijansu te intimne fantazije. Intenzitet ovog vizuelnog doživljaja prevazilazio je njene mogućnosti govora i pokreta. Robertova slobodna ruka istraživala je Kolinovo lice, ispitujući njegove usne i razdvajajući ih, prateći liniju nosa i vilice. Pun minut stajao je miran i ne pružajući otpor, paralisan istinskim nerazumevanjem. Na njegovom licu ogledalo se čuđenje i strah, da bi zatim poprimilo izraz zbuđenosti i napora sećanja. Gledao je, gotovo zurio u nju.

Uobičajena galama koja je obeležavala kraj dana dopirala je sa ulica punih ljudi. Glasovi, kuhinjska časkanja, televizori — nisu narušavali tišinu koja je vladala u galeriji, već su je nakako pojačavali. Kolinovo telo počelo je da se napreže. Meri je videla da mu se noge tresu, grč koji mu je prošao stomakom. Kerolajn ga je pokušala smiriti (ššš!) smestivši svoju ruku upravo ispod njegovog srca. U tom trenutku Kolin se izvio napred sa rukama ispred sebe, kao neko ko se sprema da skoči, udarivši pri tom podlakticom Kerolajn i uklonivši je s puta, zakačivši Roberta po ramenu, i taj udarac ga je vratio korak unazad. Kolin je došao do Meri, ruku još ispruženih kao da je može pokupiti sa stolice i poleteti s njom u bezbednost. Robert se oporavio dovoljno brzo, tako da je uspeo dohvatiti Kolina za nožni članak i oboriti ga na zemlju, na nekoliko koraka od Merine stolice. Kolin se gotovo pridigao kad ga je Robert uhvatio za ruku i nogu i pola odneo, pola odvuкао natrag do Kerolajn, koja je srednjim svojom licu. Tamo je postavio Kolina na noge, snažno ga udario o zid i držao ga stežući pri tom svojom ogromnom šakom Kolinovo grlo.

Sada se trio ponovo namestio ispred Meri. Zauzeli su gotovo iste položaje. Teško disanje se polagano utišavalo i ponovo su se začuli okolni zvuci, ističući tišinu sobe. Najzad, Robert tiho reče: »To je bilo potpuno nepotrebno, zar ne?« Pojačao je stisak: »Zar ne?!« Kolin je klimnuo glavom, a Robert je tad sklonio ruku.

»Pogledaj«, rekla je Kerolajn, »posekao si mi usnu.« Kažiprstom je pokupila krv sa svoje donje usne i razmazala je po njegovim usnama. Nije se opirao. Robertova ruka je još počivala na njegovom vratu blizu grla. Kerolajn je prenosila svoju krv i premazivala Kolinove usne dok nisu postale potpuno nakarminisane. Zatim ga je Robert, pritiskajući nadlakticom gornji deo grudnog koša, poljubio duboko u usta; dok je on to činio Kerolajn je Roberta mazila po ledima.

Kada se ispravio, Kolin je nekoliko puta glasno pljunuo. Kerolajn je dlanom svoje ruke uklonila ružičaste žilice salvije sa njegove brade. »Šašavko«, prošaputala je.

»Šta ste dali Meri?«, upitao je Kolin. »Šta želite?« »Želimo?«, rekao je Robert. Nešto je uzeo iz ormara, držao u stisnutoj šaci, tako da Meri nije mogla videti šta je to. »Želimo baš nije prava reč.«

Kerolajn se oduševljeno nasmejala. »A nije ni trebamo.« Malo se udaljila od Kolina i pogledala u Meri preko ramena. »Još si budna?«, upitala je. »Sećaš li se svega što sam ti rekla?«

Meri je gledala u predmet koji je Robert držao u ruci. Odjednom se udvostručio i videla ga je jasno. I mada joj se svaki mišić u telu napelo, samo su joj prsti desne ruke ostali beživotni. Ona je pokušala da viče, ali se čuo samo zvuk ispuštanja vazduha. »Učiniću sve što želite«, rekao je Kolin običnim tonom, da bi mu se glas panično podigao. »Ali, molim vas, dovedite Meri lekara.«

»Vrlo dobro«, rekao je Robert i posegnuo za Kolinovom rukom, okrenuvši mu dlan nagore. »Pogledaj kako je to lako«, rekao je verovatno samome sebi, i povukao brijač lagano, kao da se igra, preko Kolinovog zgloba, široko otvarajući arteriju. Ruka mu se trgla unapred. Mlaz koji je šiknuo, narandžast pri ovoj svetlosti, pao je na nekoliko inči od Merinog krila.

Meri je zatvorila oči. Kada ih je ponovo otvorila, Kolin je sedeo na podu, naslonjen na zid, ispruženih nogu. Neobično, njegove platnene cipele za plažu bile su mokre i skerletne boje. Glava mu je klonula, oči su mu bile nepomične i bistre; gledao ju je preko sobe sa nevericom. »Meri«, rekao je nervozno, kao neko ko se dovikuje u mraku. »Meri? Meri?« »Dolazim«, rekla je Meri. »Tu sam.«

Kada se ponovo probudila, posle beskonačnog sna, glava mu je bila naslonjena na zid, a telo mu beše skupljeno. Njegove oči, još uvek otvorene, još u nju uprte, behu umorne, bezizražajne. Videla ga je, ali kao sa velike daljine, mada je njen pogled isključivao sve ostalo, kako sedi ispred barice koja se crvenela, ispresecana romboidima svetlosti koja je prolazila kroz sad već poluspuštene šalone.

Celu sledeću noć ona je sanjala jecaje, cviljenja, iznenadne uzvike, zaključane osobe okrenute njoj, čiji se likovi talasaju u barici, tražeći radost. Probudilo ju je sunce koje se izdiglo iznad balkona iza nje, grejući joj vrat, prelamajući se kroz staklo. Dugo dugo vremena je prošlo dok

mnogobrojni tragovi po podu nisu iščezli i prtljag ispred vrata nestao.

*

Pre no što je pošla šljunkovinom stazom koja je vodila do bolnice. Meri je sela da se odmori u senci vratareve kućice. Umorni mladi službenik, koji je sedeo kraj nje, bio je strpljiv. Odložio je svoju akt-tašnu, skinuo naočare za sunce i obrisao ih maramicom koju je izvadio iz džepa košulje. Žene su sredivale stolove očekujući prve jutarnje mušterije. Ulubljeni kamion sa valovitim plehanim stranicama raznosio je cveće. Nešto bliže, jedna žena je iz velike putne torbe vadila krstove, statue, molitvenike i redala ih na tezgju ispred sebe. U daljini, pred vratima bolnice, baštovan je prskao pločnik, uklanjajući pri tom i prljavštinu sa njega. Službenik je tiho pročistio grlo. Meri je klimnula glavom i oni su ponovo krenuli.

Ali, sažaljenje bi je slomilo. S obzirom na sve, njeno stanje šoka se produžavalo, njena vlastita osećanja su joj bila potpuno bezvredna. Ciničila je sve ono što se od nje zahtevalo bez opiranja i odgovarala na svako pitanje. Izostanak emocija povećavao je sumnju. U kancelariji komesarskog pomoćnika dobila je kompliment u vezi sa preciznošću, logičkom konzistentnošću izjava i izbegavanjem izliva emocija. Službenik je rekao hladno: »Ovo uopšte ne liči na izjavu žene«, a iza njega se začulo tiho smejušenje. Dokle god se nisu potpuno uverili u to da ona nije počiničila nikakvo ubistvo, prema njoj su se odnosili kao prema nekom ko je — kako se komesarov pomoćnik stručno izrazio, a što je njoj trebalo da se pripíše u korist — »sklon skarednim ekscesima«. Iza njihovih pitanja krila se pretpostavka — ili se to njoj samo činilo — da je ona takva vrsta osobe za koju se s razlogom moglo tvrditi da je iz užitka prisustvovala takvom jednom zločinu.

Istovremeno, oni su bili dovoljno ljubazni i učtivi da joj ponovo detaljno opišu ubistvo, svrstavajući ga prema njihovim kriterijumima u jednu od kategorija sa kojima su se već ranije suočili. U poslednjih deset godina, izvesno odeljenje već je nekoliko puta imalo posla sa sličnim ubistvima, koja su se, naravno, razlikovala u detaljima. Stariji policajac, koji joj je u čekaonici doneo kafu, seo je do nje i objasnio joj nekoliko ključnih karakteristika ovog ubistva. Na primer, žrtva javno izložena od strane napadača i jasno povezana sa njim. Zatim, ambivalentnost priprema; s jedne strane, sve veoma promišljeno — nabrajao je svojim debelim prstima: fotografije, nabavka droge, rasprodaja nameštaja, unapred spakovani koferi; a, sa druge, namerno napravljene omaške — ponovo ih je nabrajao: ostavljen brijač, rezervisani letovi, pasoši sa njihovim imenima.

Policajčeva lista bila je duža, ali je Meri prestala da sluša. Završio je tapšući je po kolenu, rekavši da je za njih isto toliko važno da počinioci, budu uhvaćeni i kažnjeni kao i sam čin ubistva. Meri je slegnula ramenima. Reči »žrtva«, »napadač«, »samoubistvo« nisu joj ništa značile, nišu u njenoj svesti korespondirale ni sa čim.

U hotelskoj sobi savijala je i pakovala stvari u odvojene tašne. Pošto je u njegovoj bilo malo više mesta, ona je svoje cipele i platnenu jaknu smestila tu, baš kao što je učinila kada su se spremali na put. Dala je preostali sitniš sobarici, stavila razglednice među poslednje stranice pasoša. Preostalu marihuanu je izdrobila, bacila u umivaonik i pažljivo sprala. Uveče je telefonom razgovarala sa decom. Zvučali su prijateljski, ali nekako udaljeno i molili su je nekoliko puta da govori glasnije. Čula je zvuk televizora sa druge strane žice, a sa svoje sopstveni glas, koji je žudeo za nežnošću. Njen bivši muž se javio na telefon i rekao da priprema kari. Doći će po decu u četvrtak popodne? Može li biti malo preciznija? Posle razgovora, dugo je sedela na ivici kreveta, čitajući tekst na avionskoj karti ispisanim sitnim slovima. Spolja je dopirao jak zvuk čeličnih alati.

Na ulazu u bolnicu stražar u uniformi je zvanično klimnuo glavom službeniku. Sišli su niz stepenište i išli praznim hodnikom. Zaustavili su se pred vratima sa okruglim prozorom. Službenik ju je zamolio da sačeka, a on je ušao unutra. Posle otprilike pola minuta, otvorio joj je vrata. Držao je hrpu papira u rukama. Soba je bila mala, jako namirisana, bez prozora. Bila je osvetljena fluorescentnom svetlošću. Dvokrilna vrata, takođe sa okruglim oknima, vodila su u jednu veću prostoriju, u kojoj su se videla dva identična uzdignuta ležajša sa svetloštraftastim prekrivačima. Kolin se nalazio na visokoj, uskoj klupi u sredini sobe. Pored klupe je bila drvena hoklica. Kolin je ležao na ledima, pokriven čaršavom. Službenik ga je pogledao čutke a zatim u nju; izvedena je formalna identifikacija u prisustvu tela i službenog lica. Meri je potpisala; službenik je potpisao i diskretno se povukao.

Posle kraćeg vremena Meri je sela na stolicu i uzela Kolina za ruku. Bila je raspoložena za objašnjenja. Govoriće sa Kolinom. Ispričaće mu Kerolajninu priču, onakvu kakve je se ona seća, a onda će mu sve objasniti; izložiće mu svoju teoriju, privremenu za sada, naravno, koja objašnjava kako se maštarije, seksualne maštarije, davni san muškarca o hanošenju bola i ženin o trpljenju, ovaploćuju i prerastaju u moćan, organizovan princip, koji narušava sve odnose, čak i istinu. Ali, ništa nije objasnila, jer je neki stranac stavio Kolinu razdeljak na suprotnu stranu. Ona mu je prstima namestila kosu i nije rekla ništa. Držala je njegovu ruku u svojoj i prebivala mu po prstima. Samo pomičući usne izgovorila je njegovo ime nekoliko puta, ali ne izgovarajući ga naglas, kao da ponavljanje može vratiti značenje reči i oživeti onoga na koga se odnosi. Nestrpljivi službenik se nekoliko puta pojavljivao na prozoru. Posle jednog sata pojavio se sa bolničarkom. Stajao je pored nje, dok je ona, mrmljajući kao da se obraća detetu, odvojila Merine prste od Kolinovih i podela je prema vratima.

Meri je sledila službenika duž hodnika. Dok su se penjali stepeništem, primetila je da joj se peta na cipeli izlizala. Banalnost je začas nadvladala i namah se oseti strašno bliska grehu koji kao da je vrebao.

Mladi čovek je izašao na jarko sunce i sačekao je. Spustio je svoju akt-tašnu, popravio uštrikane manžetne i učtivo, uv blagi naklon, ponudio se da je otprati natrag do hotela.

— KRAJ —

Sa engleskog: Ljubica Damjanov